

post scriptum

COLUMN PIET POST

Sigaartje

Tussen de wegbrengouders staat één bejaarde man, een wegbrengopa mischien? Het kan ook tweede leg zijn, de vaders worden met het jaar ouder. Hij staat in een bedaarde spreidstand, de handen op de rug. Een sigaartje zou hem niet misstaan.

Eigenlijk willen de bijbehorende kinderen niet meer weggebracht worden. Als je naar de brugklas gaat, ben je groot. Ouders schuiven het beeld uit, tenminste dat is jouw bedoeling als kind. Voor het gemak is het nog net acceptabel als ze je 's avonds laat ophalen van een feestje, mits ze bereid zijn een straat verderop te wachten.

Als al het brugklasgrut de aula in gedromd is, spreek ik de man aan. Het blijkt inderdaad de opa van een van onze nieuwe leerlingen te zijn. 'Derde generatie', vertelt hij trots. Ruim vijftig jaar geleden stond hij hier ook om zijn eigen zoon weg te brengen. Of misschien was het toen zijn vrouw die dat deed, dat weet hij niet meer. Ja, het zal zijn vrouw wel geweest zijn, hij werkte toen natuurlijk, hij zal geen tijd gehad hebben om zelf zijn kind naar school te brengen. Dat is het voordeel van kleinkinderen: kun je alles inhalen waar je geen tijd voor had toen je eigen kinderen jong waren. Hij lacht. En nog weer vijftig jaar eerder – Hij fronsst zijn wenkbrauwen, is het inderdaad zó lang ge-

leden? Ja, dat moet kloppen. We worden oud meneer! – nog weer vijftig jaar eerder stapte hij hier zelf naar binnen. Toen was het nog geen brugklas en de school heette nog gewoon HBS en geen college, maar verder was het allemaal hetzelfde. Andere kleren natuurlijk, maar ach, zo'n school daar verandert niets aan. Dat vindt hij nu juist zo mooi. Als je last van jeugdsentiment hebt, heeft hij ergens gelezen, dan moet je naar je oude school gaan, daar verandert nooit wat. Hij weet wel dat er nu elektronische schoolborden zijn, maar dat zijn toch ook gewoon schoolborden. En het is nog steeds op je twaalfde beginnen en zes jaar later examen doen onder de basketbalring. En op dat moment heb je in grote lijnen hetzelfde geleerd als hij vijftig jaar geleden, of niet soms? Hij kijkt er triomfantelijk bij, alsof hij hier allemaal zelf voor gezorgd heeft.

Ik overweeg wat te zeggen over competenties en vernieuwend onderwijs en leerstijlen en digitalisering en globalisering en het Nieuwe Europa maar als ik in het rood dooraderde gezicht kijk, zakt mij de moed in de schoenen. Tijd voor een indringende vraag krijg ik ook niet want hij zet zijn monoloog onverstoord voort.

'De wereld is veranderd maar het onderwijs is in wezen hetzelfde gebleven', vat hij zichzelf samen. Zeker deze school. En laat dat nu

ook precies de reden zijn waarom zijn zoon en schoondochter voor deze school hebben gekozen. De naam mag anders zijn, maar het is nog steeds hetzelfde gebouw, met een nieuwe vleugel, dat geeft hij toe, maar het lokaal waar hij Engels kreeg, vijftig jaar geleden, daar krijgt zijn kleinzoon straks ook gewoon weer les. Van al die nieuwigheid moet hij niks hebben. Zijn zoon en schoondochter ook niet gelukkig. Laat de school nu maar gewoon school blijven, met kinderen moet je niet experimenteren, met onderwijs dus ook niet. En die computers? Nou ja dat is nu eenmaal zo, maar ook dat heeft het onderwijs volgens hem niet echt veranderd. En hij weet waar hij over praat. Hij heeft veertig jaar in de bouw gezeten. Ik moest eens weten hoeveel scholen hij gebouwd heeft. En de basis was toch altijd weer het lokaal van pak hem beet zestig vierkante meter. Daar draait het altijd weer om.

Hij haalt een doosje uit zijn zak. Of ik ook een sigaartje blief. Als ik afsla, wijst hij naar een blond kuifje dat in de verte verdwijnt, tussen honderd andere kuifjes. Zo liep hij hier toen ook. 'Mooie tijd meneer.'

De tabaksrook blijft even om zijn hoofd hangen. Dan neemt de wind aarzelend de wolkjes mee.

Piet Post